

OPINIONS

Nº 65 - Any 2015

L'ofensa... la venjança... el perdó...

El Diccionari de la Reial Acadèmia Espanyola de la llengua, defineix la paraula "ofensa" com: <<L'acte de fer mal, humiliant o ferint l'amor propi o la dignitat d'algú, per posar-lo en evidència amb paraules o fets, davant qui creu que, aquest algú, és una persona bona, correcta i agradable>>.

Una opinió personal

Vivim en un món on malauradament predomina el materialisme, l'egoisme, les enveges, els odis... Un món on quasi a diari es pronuncien a nivell públic i privat paraules ofensives o judicis basats en hipòtesis sobre les quals, es fan comentaris a la babalà. La qüestió és malbaratar i refregar per terra la dignitat de qui sembla pot arribar a ser un adversari o competidor.

Potser valdria la pena abans d'emetre un judici, indagar què hi ha de veritat en les murmuracions que arriben als nostres oïdes i esbrinar la seva procedència, doncs, podria donar-se el cas, que provinguessin de persones de les quals els seus porus transpiren gelosia i maledicència.

Malgrat aquestes persones acostumen a ser de poca vàlua i, una vegada han escopit el seu verí, no donen la cara per covardia o per por que les seves injúries tinguin un efecte bumerang, segueixen practicant el seu "esport" preferit un dia si i altre també, perquè saben seran escoltats per gent amb afany de xafarderies i morbositats.

L'ofensa...

Negar que una ofensa ens deixa indiferents és un absurd. Totes, en major o menor grau ens sacsegen, fins i tot, n'hi ha que deixen petjada. Algunes van a parar al pou on resten les coses que s'obliden fàcilment; però, altres, queden gravades en el subconscient i romanen allà produint, emocionalment, una ferida sagnant que pot coure perennement... Són les que ens han infligit persones a les quals estimem o hem estimat intensament.

Alguns entesos afirmen que les ofenses com a tal no existeixen, que són un subproducte de la ment.

Potser tenen raó els qui postulen aquesta teoria, però, fóra ingenu negar que, en la realitat del dia a dia, l'emoció negativa que produeix l'ofensa pot arribar a la rancúnia, l'odi i la venjança, que també són emocions derivades de la ment, però que, si es materialitzen, poden arribar a límits insospitats.

¿Què podem fer davant una ofensa? Tenim diverses opcions si la rebem cara a cara: aguantar el xàfec mantenint una actitud passiva i en silenci (cosa que es podria interpretar com que donem la raó a qui ens està ofenent), participar en un combat de paraules recriminatòries, fer una cara nova a l'ofensor, o... perdonar.

¿Pot ser bo intentar iniciar un diàleg amb qui ha proferit una ofensa o amb qui creu som nosaltres els ofensors? Doncs no ho sé: potser sí o pot ser no, ho vaig intentar una vegada i el resultat va ser humiliant.

Heus aquí la meva vivència:

-- Fa pocs anys, vaig anar a casa de qui el seu comportament, vers la meva persona, havia fet de la nit al dia un gir de 180°. Em va semblar una bona idea parlar perquè no em sentia culpable de cap fet ni de cap murmuració, per tant, devia haver-hi un malentès.

La persona a qui havia anat a veure, en sentir el timbre, va entreobrir la porta i, després de fer-me una mirada de cap a peus carregada de menyspreu, em va donar, com a resposta, una solemne i estrepitosa tancada de porta "als nassos".

Vaig marxar sorpresa i dolguda pensant que no em mereixia la mostra de rebuig, supèrbia i mala educació que havia rebut, però, alhora, raonant que potser l'impromptu, no havia estat intencional i malèvol, sinó que algú li havia "inflat el cap" ocasionant aquesta manera de procedir com a defensa d'alguna por. –

Quan es rep una ofensa greu de qui consideràvem un amic, probablement l'amistat mai tornarà a ser la mateixa, encara que, després, se'ns donin moltes explicacions de desagrement.

L'ofensa deixa empremtes en la ment i en el cor molt difícils d'esborrar que no s'arreglen verbalment amb frases trivials o amb promeses, però tampoc practicant el sentiment de la venjança.

La venjança o revengisme...

És la resposta a una ofensa que ha proporcionat o proporciona un sentiment d'odi, tan aclaparador, que només el pot apaivagar, retornar l'ofensa mitjançant un dany igual o major que el rebut. És la famosa "Llei del Talió" ull per ull, dent per dent, que encara és ben vigent en alguns llocs del món.

Malgrat la venjança sorgeix d'un sentiment negatiu; pot produir a persones, amb escassetat mental o moral, un alleujament psicològic basat en la necessitat i el plaer que produeix en veure l'oprobri i el dolor ocasionat a l'ofensor. Necessitat que els cal satisfer per recuperar un deteriorat equilibri emocional.

Normalment la venjança es posa en pràctica mitjançant fets o a través de paraules que poden ocasionar reaccions imprevisibles, però, n'hi ha altres que també es poden utilitzar per fer mal: són les que s'exerceixen mitjançant el silenci com un menyspreu, o de manera sibil·lina.

No s'hauria de confondre la venjança amb el ressentiment, malgrat tots dos són fruit d'una ofensa. La venjança quasi sempre s'exterioritza, mentre que el ressentiment acostuma a quedar en el nostre interior.

Atiar el foc de la venjança no condueix a res encara que hi hagin motius poderosos per no perdonar. Les ofenses, les injúries, la rancúnia, el ressentiment... existeixen, però, l'únic que pot proporcionar tranquil·litat interior és... el perdó.

El perdó...

Amb aquest apartat no em referiré al perdó que omple tantes pàgines en els llibres de qualsevol religió o filosofia; ni tampoc al perdó que es demana com a disculpa per haver comès una malaptesa, sinó aquell que s'atorga després d'analitzar, amb profunditat, les raons per les quals ens sentim ferits i que són les causants d'un doble sofriment: el que proporciona l'ofensa i, el que ocasiona no allunyar de la ment el fet pel qual ens hem sentit ultratjats.

¿Perdonar vol dir oblidar?

Perdonar no és sinònim d'oblidar, sinó d'haver arribat a trencar les barreres del ressentiment per poder viatjar pel camí de la vida sense el pes de l'odi i la rancúnia. No és tampoc un signe de feblesa ni vol dir parar l'altra galta, sinó estar disposat a "deixar anar" emocions negatives que només ens poden aportar tristesa, frustracions i bloqueig mental.

Perdonar vol dir... estar disposat a una reconciliació per començar de nou amb entusiasme, convençuts que el mal son ha passat i que encara queda molt camí per gaudir del bo que ofereix la vida.

El temps és fonamental perquè una ofensa deixi de fer mal i es pugui arribar a una reconciliació. Però, deixar-lo passar sense fer res, pot arribar a corroir l'ànima.

¿Per què no intentem recordar una ofensa sense sentir rancor? Si ho aconseguim, podrem dir, amb orgull, que hem arribat a assolir el do de saber perdonar.

Perdonar després de rebre una ofensa és molt important per la nostra tranquil·litat, però, encara ho és més... **no ofendre**.

Maria Mercè Usón